

DÁREČEK

Události popsané níže se skutečně stali. Jména postav nejsou smyšlená a pokud jsem někoho uvedl v situaci, ve které ve skutečnosti jednal někdo jiný, může za to moje slabá paměť a nikoli záměr.

Nejdříve se musím omluvit za zdlouhavý úvod a také množství sprostých slov, ale obojí považuji za nezbytné, abych alespoň v hrubých rysech vylíčit zážitek, kterého se mi dostalo a dojem, který ve mně zanechal.

V prváku na střední jsem měl slušnou nadváhu, protože jsem asi ve 14 letech přešel z nejvyšší mládežnické fotbalové soutěže do té nejnižší. Mohla za to jedna dědičná vada, kterou trpím a sice puchýře. „No jo, ty mám taky, kup si lepší boty. A chce to bavlněný ponožky. A musíš si nohy mazat vazelínou,“ slyším, když se o svém problému zmíním. Ne, nemáte, není to botama, ponožkama ani absencí vazelíny. V mém případě se jedná o jakousi velmi slabou obdobu nemoci motýlích křídel, autoimunitní onemocnění, kdy je tělo alergické na svůj vlastní pot. Což je v kombinaci s mou druhou dědičnou vadou – hyperhidrózou, kdy má člověk zvýšenou citlivost na vyšší teploty, v důsledku čehož se více potí – docela blbě. Řečeno stručně, musel bych si ponožky měnit každých pět minut. Ani jedno není nic šíleného, jen je to dost otrava. Nemůžu například podnikat žádné delší pochody ani běhy. Hlavně v létě, protože čím větší je horko, tím rychleji mi nohy obskáčou puchýři. Na druhou stranu mám díky tomu celkem slušnou vůli, protože když do vás od čtyř let (kdy mám svoje první vzpomínky na to, jak mi mamka puchýře na nohách prostřihovala) hustí: „To nevadí, že to bolí, zatni zuby a běž,“ tak vás to prostě nějak tvaruje. No a že se víc potím má zase tu výhodu, že se tolik nenadřu, než začnu při jakékoli činnosti spalovat tuky.

Ale zpátky na střední – přeřazením do horšího týmu se mi podstatně snížil výdej kalorií, ale nějak jsem zapomněl adekvátně snížit i jejich přísun, takže jsem se celkem slušně vyžral. Moje milovaná maminka se na to nemohla dívat a tak se mnou (ano, chodila i ona) zašla do fitka. Protože jsme o cvičení věděli oba kulový, zaplatila nám dokonce do začátku trenéra. Jednoho z nejúžasnějších lidí, které jsem měl to štěstí v životě potkat a mého velkého přítele – Mirka. Cvičení mě nadchlo a s Mirkem jsme spolu cvičili čtyřikrát týdně asi pět let. K tomu jsem stále chodil na fotbal a na tréninky navíc jezdil na kole. Asi od sedmnácti jsem navíc každé ráno cvičil cviky na břišní svalstvo. Ve třetíku jsem teda už byl docela slušná „krabice“, ve fitku patřil mezi „starou bandu“ a ostatní pro mě byli „smrtníci“. Jo, takhle se tam fakt mluví. Ale pokud na „cvičenky“ koukáte svrchu jako na vypatlance vyhnaný práškama, jste vedle a něco vám chybí. Ono ani po těch práškách vám totiž svaly nevyskáčou samy a bez dřiny to prostě nejde. Proto mě to taky tolik bavilo. Každý trénink se zlepšovat, soutěžit sám se sebou a neustále se porážet a překonávat.

Na střední jsem taky potkal další důležitou osobu – mojí Hanýžku. Byli jsme spolužáci a líbila se mi. Bohužel pro mě to věděla a tím jsem pro ní přestal být zajímavý. Byl jsem pro ni samozřejmost. Tak se naše cesty po střední škole na čas rozešly. Já dál cvičil, ale Mirek musel ze zdravotních důvodů přestat a mě přibývali povinnosti na vysoké a později i v práci. Pořád jsem sice cvičil každé ráno a do posilovny taky chodil, ale bez parťáka mi to tolik nešlo. Na motivaci jste vždycky sami a u některých cviků potřebujete pomoc, zajistit...

Osm let po střední se moje cesty zase zkrížily s těmi Hanýžčinými. Věděl jsem, že pro Hanýžku jsem jen kamarád a protože na kamarádství mezi holkou a klukem nevěřím, měl jsem ji za výjimku z pravidla a v zájmu svého duševního zdraví to dál neřešil. Párkrát jsme se viděli a jednou se mi zmínila o knížce Born to run. Někdy v té době jsem navíc musel na operaci s tříselnou kýlou. Nic vážného, ale pár měsíců před tím ani potom jsem nesměl posilovat. Mohl jsem ale cvičit s vlastní váhou a knížka o běhání mě nadchla tak, že jsem poprvé v životě začal jen tak běhat. Asi půl roku jsem každé ráno cvičil (to bylo beze změny) a k tomu tu

samou dávku před večerním půl hodinovým během. Cítil jsem se skvěle a vypadal jsem jako model z reklamy na Calvina Kleina. Hanýžka si evidentně všimla. Nejen tohohle, ale taky toho, že už na ní neberu. A tak si mě obratem zaháčkovala.

Začal jsem prožívat nejkrásnější období v životě. Brzy jsme oba skončili v práci a jeli poznávat svět. První na řadě byl Nový Zéland. Bylo to úžasné, ale přeci jen vyčerpávající. První tři měsíce jsme jezdili jen stopem a všechno si museli nosit s sebou. To znamená asi 20 kilo pořád na zádech, spát jen ve stanu, vstávat brzy, málo jíst a hodně chodit. Jakmile jsme někoho stopli, Hanýžka většinou v zádu usnula a na mě bylo udržovat konverzaci s řidičem a neustále sledovat jestli nesahá pod volant pro motorovou pilu, lopatu nebo jiný smrtící nástroj. Pár týdnů předtím, než jsme si měli vyzvednout auto, které jsme koupili, mi Hanýžka oznámila úžasnou zprávu. „Budeš tatínek!“ Byl jsem samozřejmě rád, ale taky v šoku. V podstatě okamžitě mi došlo, že něco končí a hned vzápětí mi došlo, že je to naše cestování kolem světa. Poradili jsme se s Hanýžkou co a jak a rozhodli se, že na Zélandu zůstaneme ještě tři měsíce a pak se vrátíme domů.

Nevím, jaké jsou vaše zkušenosti s těhotenstvím, ale pro mě to teda nebyla žádná legrace. Nejdřív jsme museli zjistit, co všechno a kdy vlastně musíme absolvovat. Vzhledem k tomu, že internet je na Zélandu na podobné úrovni jako za dob, kdy zde vládli Maoři, museli jsme kvůli každé informaci do jedné z místních knihoven. Jinde internet prostě nebyl. K tomu další dva měsíce vypadal náš běžný den následovně: v pět třicet budiček, rychlá snídaně, kafe, zuby a rychle na sad, kde byl v šest nástup. Tady jsme do dvou sbírali třešně v šíleném tempu, abychom plnili normu. Sedm dní v týdnu. Ve volných chvílích jsme hledali na internetu vyšetření doporučená či nutná v ČR a kde nám je na Zélandu provedou, podmínky pro přípuštění těhotné k letu, zpáteční letenky a všechno další co vás napadne. Během toho všeho jsme ještě stihli oslavit Vánoce – pro mne první oslava Vánoc po deseti letech, kdy jsem odmítal slavit svátky, narozeniny a především Vánoce, které stále považuji za naprosto stupidní svátek a oslavu nevědomosti a konzumu. Nicméně jsem s Hanýžkou tak šťastný, že si říkám, že každý důvod k oslavě stojí za to využít. Hlavně abych potěšil jí a v budoucnu i prcka. Moje ideály jdou hold už stranou. Aspoň poslední tři týdny jsme ještě procestovali a hurá zpátky domů. Asi nemá cenu dodávat, že příliš času na cvičení jsem na Zélandu neměl.

Doma jsem se taky nenudil – měl jsem sice úžasnou slečnu a čekal na jistě neméně úžasného potomka, ale neměl jsem práci ani bydlení a u nás se pořád tak nějak čeká, že se o tyhle věci postará chlap. A hlavně – já to od sebe čekal. Takže sotva co jsme přijeli, začal jsem si šperkovat životopis a rozesílat ho. Zároveň jsem hledal byt k pronájmu a snažil se aspoň trochu pomoci Hanýžce se zařizováním porodu a taky si ji ještě užít, dokud ji mám jenom pro sebe. Štěstí mi přálo, práci jsem si sehnal za pár týdnů a bydlení nám klaplo, když už byl Arnošt (můj syn) na světě, ale naštěstí pořád ještě v porodnici.

Většina z vás asi ví, jaké to je, když jste v práci noví. Musíte ukázat, že na to máte, že si ji zasloužíte a že o ni stojíte. Já měl to štěstí, že jsem se dostal do top firmy v mém oboru. Nic výš už prostě není. A nikde tudíž nemají větší požadavky na lidi. Otrokáři – tak se mojí firmě přezdívá. Jakákoli delší dovolená během prvního roku nepřichází v úvahu. Ne že by vám to někdo řekl, ale vy prostě víte, jak to je. Podařilo se mi začít zase cvičit aspoň ráno, ale o odpoledním či večerním tréninku nebo běhání nemohla být řeč. Arnošt nám dával zabrat a já v tom nemohl nechat Hanýžku samotnou, abych si šel zlepšovat fyzickou. Nastavil jsem si priority a těch se držel. Rodina je vždycky na prvním místě.

Tak nějak jsem se po hubě doplazil až k Vánocům 2016. Byl jsem vyčerpaný jako nikdy v životě a těšil se na ty slibované svátky pohody a klidu. Nikoho, kdo zná Vánoce, nepřekvapí, že jsem si ani trochu neodpočinul. Hned první den, kdy jsem měl volno, bylo 24. Všichni zběsile balí dárky, chystají stromek, vaří a já nevím co všechno. Protože jsme byli u Hanýžčiny rodiny, účastnila se těchto rituálů hlavně Hanýžka. Na mě zbyla péče o Arnošta a balení našich dárků. Byl jsem úplně grogy a nervy jsem měl na pochodu. Vánoce... Nějak jsem to nakonec přežil a mohl se večer svalit do křesla, abychom si mohli rozdat nesmyslně velkou hromadu

dárků. Ok, musím říct, že tahle část večera se mi celkem líbila. Dárky co jsem dostal, byly úžasné a dost mě překvapilo, jak málo zbytečností mezi nimi bylo. Upřímně – nepamatuju si na žádnou, ale něco by se určitě našlo. Tak si rozbaluju jednu věc za druhou, až mi přišel do ruky zabalený papír. Bože, ať je to poukaz do lázní. Volný víkend někde v horách nebo aspoň poukaz na masáž! Chjo, to bych si fakt přál. Na papíru ale stojí: „*Dárkový poukaz na soustředění v Miroslavi.*“

I když se mi papír líbí, protože je na něm pěkně vyvedený samuraj, nemůžu skrýt svoje roztrpčení. Nic neříkám a vstřebávám to. O soustředění v Miroslavi mi totiž Hanýžka vyprávěla na Zélandu. Jak tam byla její kamarádka Zdenča, která studovala sportovní výšku, závodně plavala a kterou Hanýžka charakterizovala jako závodního koně – kdyby měla v cíli lehnout a zdechnout, tak ze sebe vydá vřdycky všechno. Zdenča, která dodnes o tomhle soustředění mluví jako o nejhorším zážitku v životě, proti němuž jsou všechny reality show typu „přežij výcvik elitních vojenských jednotek“ jen reportáží ze školy v přírodě. Řekli mi, že soustředění dělá jakýsi Mirek, o němž jsem si mohl jen těžko udělat představu, protože popisy se různily od „docela milej kluk“ po „sadistickej parchant“, což navíc někdy říkal ten samý člověk. A to bylo všechno, co jsem věděl. No teda taky, že soustředění je v Miroslavi, o který jsem neměl šajnu, kde je. No netěšte se na takovouhle akci, když jediný, na co celý týden myslíte je, že snad alespoň v neděli budete spát do osmi. Jak se ukázalo, Hanýžka toho o soustředění nevěděla o nic víc než já. Když viděla mojí reakci, začala to žehlit s tím, že pojedou s Arnoštem se mnou, budou tam chodit na výlety a občas se na mě přijdou podívat. Že jsem přeci pořád mluvil o tom, že se chci naučit boxovat, no a tady se prý taky boxuje. Ani mě moc nemrzelo, když jsem se dozvěděl, že Miroslav je na druhým konci republiky a pojedou nejdřív tři hodiny vlakem a pak hodinu autobusem, abych se dostal někam, kam pro mě může někdo zajet autem, takže logicky Hanýžčin výlet s Arnoštem nepřicházel v úvahu. A že soustředění není škola boxu se asi taky nabízí. Kdybych ale tenkrát věděl, co mě čeká, byly by to určitě ty poslední Vánoce u Vašáků, kterých bych se účastnil, protože ještě teď mi dělá problém všechna ta sprostá slova, co se mi při té vzpomínce honí hlavou, nezakřičet nahlas. Nu což, smířil jsem se s představou, že mi nějaký namachrovaný blbec, kterej asi chodí do posilovny, je to na něm vidět a on si proto myslí, že rozumí všemu, bude s gustem dva dny dělat ze života peklo. Asi nade mnou bude stát, říkat mi co mám dělat a pak mi ukáže pár kliků, že to jako jde a že to přece zvládne každej. A já kvůli tomu ještě strávím nějakých dvanáct hodin cestou. No, nemůžu se dočkat...

Těch pár týdnů uteklo jako voda, skoro jsem se ani nevyspal a soustředění bylo tu. Protože šlo o dárek, šla veškerá komunikace přes Hanýžku, takže jsem nevěděl pomalu ani co s sebou. V podstatě mi sbalila Hanýžka a přišel onen pátek. Jako každý den jsem vstal v 6.30, šel do práce, kde jsem to mimořádně zapíchl přesně v pět a letěl na vlak do Brna. Ten jsem stihl, což bylo na jednu stranu fajn, na druhou nebyl čas na večeri a obědval jsem v 11.30. No nic, najím se v Brně na nádraží. V Brně jsem byl poprvé v životě. Chvilí jsem hledal autobusové nádraží, kde samozřejmě nebyly v pátek večer otevřené žádné informace, nikde nikdo, koho bych se zeptal a asi 80 stanovišť, ze kterých se odjíždělo. Nejdřív jsem si řekl, že prostě půjdu od jedničky dál a budu koukat na jízdní řády. Když mne minuly asi dva busy, řekl jsem si, že možná bude moudřejší běžat od busu k busu a ptát se, aby mi to neujelo. Je to šílené, ale hned druhý bus, za kterým jsem běžel přes celý autobusák, byl ten můj. Prosím řidiče, aby mi řekl, kdy mám vystoupit, protože zastávky nejsou značené, venku je tma, mlha jak v pytli a nevím, kam vlastně jedu. Píšu SMSku (17.2. 2017 – pátek 21:30): „*Sedím v buse. Jelo mi to skoro hned, ale zase sem se nestihl najíst. Jaka u vas?*“ (SMSky jsou skutečné, psané bez úpravy z mého mobilu, pozn. aut.) Hanýžka mi odpovídá: „*Hodně orientáků, málo géčkařů, přežranost lehká. Starám se o Arnošta, takže se moc s nikým nebavím.*“ Byla totiž na „akci Mňam“, což je setkání kamarádů, kde každý něco uvaří a všichni se pak přežerou. Jo – ona si jde na akci Mňam a mě pošle...

Konečně dorazím na místo a volám Přémovi, což je kluk, který mě má na zastávce vyzvednout. Zjišťuju, že to na místě moc nezná a chce, abych ho navedl. „*Co vidíš, když se*

rozhlídneš?“ ptá se. Stojím uprostřed pole a všude kolem mě je tma. Nebaví mě to a tak se na blind rozejdu po silnici. Po chvíli našťestí můžu hlásit: „Právě jsem podešel nějaký most.“ No prostě porod a moje trpělivost je u konce. Naštěstí mě Přemek přeci jen najde a jedeme do tělocvičny. Mám hlad a jsem totálně strhanej. „Ok,“ říkám si, „je skoro jedenáct, takže už se necvičí, najíš se, vyspíš a zítra bude líp.“ Jakmile přijedeme, Přéma spěchá z auta a říká mi, ať se jdu převlíct, že ostatní už cvičí. „No to už si kurva děláš prdel,“ proletí mi hlavou. Nahlas ale neřeknu nic, říkám si, že už mě nemůže nic překvapit. Smutně se podívám na namazané chleby v rohu šatny a jdu jak spráskaný pes za Přemou. Píšu SMSku (pátek 22:31): „Jsem na místě a jdu cvičit.“ Hanka odpovídá: „:)) zlato moje! Promin.“ Smajlík, no to si snad děláš...

„Pravidla znáš?“ vytrhuje mě Přéma z rozjímání.

„Jaký zas kurva pravidla? Jak bych je mohl do prdele znát, dyť ani nevím, co tu dělám!“ říkám si. „Ne.“ řeknu nahlas.

„Opustíš tělocvičnu bez dovolení – 100 kliků. Každý sprostý slovo – 100 kliků. Napiješ se bez dovolení – 100 kliků.“

Ani nepovažuji za nutný ho upozornit, že piju víc a častěji než ostatní. Je mi totiž jasný, že tady dlouho nebudu. Začíná to vypadat přesně podle méj představy a fakt nemám v plánu nechat se tři dny buzerovat od lidí, který ani neznám. Začínám bejt na Hanku pekelně nasranej. Nicméně otevírám dveře tělocvičny. První co vidím je frajer, co dělá kliky s tlesknutím. Docela porce chlapa, to musím uznat. „To je Vojta, „ vysvětluje Přéma, „přišel pozdě jako Ty, tak už tu to dvě hodiny dohání.“

Ostatní stojí po dvojicích a mlátí střídavě do tlap. Mirka poznávám podle popisu hned. Má dost slušný pazoury, ale už jsem viděl i větší gorily. „Nazdar!“ řeknu dost nahlas, abych věděl, že to každý uslyší. Nesnáším totiž pozdravy, co si někdo zakuňká pro sebe. Nikdo mi neodpoví. „No tak vy mě taky...“ myslím si a plácnu sebou na zem, protože Přéma po mě chce čtyřicet kliků na kloubech. Navíc ještě určuje, kdy můžu dolů, kdy nahoru a kdy mám zůstat uprostřed. Sám přitom stojí. Jo, tak tohle jsem čekal. Klikoval jsem každý den, ale nikdy ne na pěstech, jsem zbitej jak pes a náladu mám fakt na hovno. Nicméně to nějak udřu. „A teď 200 klasickejch kliků,“ velí Přéma. Ok, tak dvě stě kliků v kuse jsem v životě nezkusil. Asi u padesátýho to nedávám a kleknu si. „To nic, pokračuj.“ říká milostivě Přéma. „Pomůžu Ti,“ a začíná klikovat se mnou. Asi vás to šokuje, ale vůbec mi to nepomáhá. Jasně, ty vole, nechej mě tady udělat skoro sto kliků a pak mi tu ukazuj, jak jsi svěží. Snažím se, ale nejde to. Dám těch kliků jen pár. V tom se podívám na Vojtu, který pořád dělá kliky s tlesknutím a dojde mi, že už tu je dvě hodiny. Mě neudrží ruce po dvaceti minutách. Hlavou mi bleskne, že Zdenča mluvila o tom, jaká spousta lidí soustředění vzdá. Paráda, Hanka nemůže říct, že jsem to tu ani nezkusil a já jí to můžu dát pořádně sežrat. „Přemo já to nedám, hod' mě na autobus a já pojedou zpátky do Prahy, něco si stopnu nebo tak.“ Přéma je viditelně otřesen. Asi si chudák myslí, že je to jeho chyba a snaží se mi to rozmluvit. „Hele zkus ty kliky napumpovat rychle za sebou, to bude uvidíš. Nebo zkus dámský.“ Za celej svůj život jsem neudělal jeden jedinej dámskej klik a teď s tím kurva nehodlám začínat, hecuju se. Nadávám si a rvu to. Zvládnou ještě tři normální kliky a pak už klikuju jak holka. Neudělám snad ani dvacet kliků a nemůžu už dělat ani ty dámský. Ne, balim to. Přéma mě ještě jednou přemluví, ale když Vojta začne dělat žabáky a já se neudržím ani na všech čtyřech, jdu už rovnou za Mirkem. Je mi jedno, že boxuje, říkám mu, že to tu balím. Mirek evidentně nerozumí, dyť jsem před chvílí přišel. „Hele to zvládnem, kolik Ti jich chybí?“ Asi sedmdesát. Mirek rozpočítá moje kliky mezi ostatní, teď musí každý udělat pět kliků. Víím, že ostatní jsou tu už od pěti a mají toho taky plný zuby. Kandiduju na oblíbence party. Jejich reakce mi ale vrátila chuť to ještě zkusit. Bylo to bezprostřední, každej se na mě usmál a věřím, že fakt rád si vzal mých pět kliků. Mirek pak se mnou udělal ještě deset zbývajících o zeď (tedy téměř vstoje), protože už jsem nemohl jet ani ty dámský. Tohle byl pro mne jeden z nejsilnějších momentů celého soustředění. To, jak samozřejmě si ostatní vzali ty moje kliky. Cítil jsem se, jako bych byl trošečník na moři a najednou mě nabrala luxusní jachta. Lidí na ní mi zachránili život, ale skoro přitom ani nezvedli

hlavu, aby si mě prohlídli. „To je přece jasný, že Tě tam nenecháme zdechnout. Navíc, mi všichni byli trosečníci.“ Dál se to neřeší. Stačí prostě jejich reakce, abych si tohle uvědomil. Neznám ani jednoho z nich jménem a už si mne získali.

Teď se mi představují, vysvětlují mi, s kým jsem v týmu a s kým ve dvojici. Dvojice je důležitá kvůli „bobříkům“. To jsou dobrovolné aktivity, které můžeme plnit ve chvílích vyhrazených pro odpočinek – lahůdky jako dvě hodiny skákání přes švihadla, dvě minuty ve stojce na rukou bez opírání hlavy, deset dřepů na míči apod. Jediná věc, které bych snad byl schopen je sníst oběd bez použití rukou, ale už teď vím, že budu šetřit každou kalorií a i tohle bobříka si nechám rád ujít. Mým parťákem do dvojice je Lukáš, který dorazí až zítra. Týmy pak někdy soutěží proti sobě a poražený dostane ještě bonusovou nálož cviků.

Jdeme ještě mlátit a kopat do lap. První na mne vyjde Přéma. Stoupnu si tak, jak jsem to viděl ve filmech a Přéma se na mne zadívá, jak totální vyhul. „Kam to koukáš?“ „Za Tebe.“ No jasně ty vole, kam jinam by se díval. Nakonec mi ale Přéma vysvětlí, že stejně jako Mirek dělal karate a karatisti se dívají jakoby za člověka, aby periferně obsáhli celou jeho postavu a viděli tak třeba i přicházející kop. No, ok. Pak přijde na řadu Tomáš, vysokej udělanej kluk, velkej sympaťák. Protože je Tomáš větší než já, hraju si při kopání osobní hru – musím do něj kopnout tak, aby si musel přešlápnout a naopak ustát každé jeho kop. V tom slyším rány jak Hovado. Vojta kope do lapy, kterou drží Jarda a po každém kopu odletí tak o metr, takže ho Vojta více méně honí po celé tělocvičně. Myslím si o sobě, že jsem Chuck Norris, protože já Tomášovi kopy chytám. A o Jardovi, že je asi pěkná sušenka...

Následuje krátká svačinka a večerní „hra“. Jdeme ven a v dřepu si podáváme lžici vody, kterou musíme naplnit plechovku. Pokud se někdo ze dřepu zvedne, což znamená i jen zvednout paty, Mirek nám z plechovky něco odlije. Teď hodně těžím z toho, že jsem dorazil až večer a sed v dřepu mě tolik neničí. Když naplníme plechovku, dostaneme se k šíře, kterou rozluštíme a zjistíme, že máme hledat poklad u borovice. Dívám se do tmy a hledám nějakou borovici. Ostatní se smějí. „On hledá borovici, on si myslí, že je tady!“ a rozeběhnou se. Naštěstí to není daleko. Najít poklad ve sněhu nám ale zabere hrozně moc času. Zpátky dorazíme v půl druhé ráno. Když mi řeknou, že tu není sprcha, jsem rád, že můžu jít okamžitě spát. Píšu ještě domů (18.2.2017 – sobota 1:28): „Během první půl hodiny jsem třikrát vzdal a chtěl, ať mě hodí na bus. Zachovali se hezky a mych zbylých 60 kliků odjeli za mne. Lidi jsou super, ale stejně mě to tu sere. Spat jdeme teď a to sme vyhráli (druhý tým je ještě venku)...“

Druhý den mě v šest ráno budí na plný pecky puštěný Hells Bells od AC/DC. Jo!!! Přesně tohle jsem potřeboval, aspoň pár hodin spánku a tuhle pecku. AC/DC si totiž každý ráno pouštím ke cvičení a to právě buď Hells Bells nebo Back in black. „Za deset minut venku!“ křikne Mirek a zmizí. Píšu ještě domu (sobota 5:52) „Budíček“ a už stojím venku. Všichni kolem mne mají funkční oblečení a vypadají, jak banda nindžů, co se chystá na tajnou misi. Já mám volný tepláky a vypadám, jako že jdu s košem. Jediný funkční kalhoty, který mám – ehm, teda ty který si půjčuju od Hanýžky – jsem nechal doma. Mirek se na mě pobaveně dívá a říká, že jsem freestylista. Jo, je fakt taktní. Pak ale s potměšilým úsměvem řekne, jestli si nechci vzít rukavice. Je únor, šest ráno a i když mě nízká teplota tolik nerozhází, mám sakra kliku, že je hodně teplej únor. Žádný rukavice totiž nemám, nikdo mi neřekl, že bych si je měl vzít. „Zas taková zima není ne?“ říkám. „No to sice ne, ale třeba se budete plazit po zemi, co já vím,“ směje se. Když se přiznám, že tu žádné rukavice nemám, úsměv mu zamrzne. Naštěstí mi je půjčuje Tomáš, protože hádejte co? Běháme, dřeme a taky – plazíme se. Běhali jsme do kopce u borovice, který jsem znal v nočním provedení. Je strmý jako blázen, ale evidentně ne dost, protože po chvíli si při běhání máme někoho hodit na záda. Řeknete si, že chvíli zas musí mít zákonitě někdo na zádech vás, takže se vezete. Zkuste se někomu udržet na zádech, když jste noc předtím udělali dvě stě kliků (teda skoro). Jsem ale přeci jen celkem čerstvý a cítím se daleko lépe, než večer. Při běhání se k nám připojil Lukáš, takže už jsme všichni. Když se vrátíme na snídani, Roman se se mnou dělí o kafe – na kafe jsem totiž úchyl a jak jinak –

nevěděl jsem, že tu bude možnost si ho uvařit. Nálada se mi i díky tomu podstatně zvedá. Pak si čtu zprávu, co mi přišla, když jsem byl venku (sobota 7:19): „*My taky vzhůru. Zima byla u Burdi. To mě mrzí zlato. Tak přijef, udělám Ti ty slíbené řízky.*“ No to je přece kurva paráda, ona si mě pošle na druhéj konec republiky, vůbec neví do čeho a pak si jen tak napíše, ať to teda zabalím a přijedu. Jako kdybych neměl na práci nic jinýho, než vylepšovat čísla českým drahám. Jsem unavenej, ale nasranej. Někdy v tuhle chvíli si začínám říkat, že zážitky se přeci měří intenzitou a už teď vím, že tohle bude hodně intenzivní. Rozhoduju se, že udělám maximum, abych se dožil konce a mohl to dát Hance, jak se patří sežrat. Přecházím na sebezáchovný režim – skoro nemluvim, nesměju se, zkrátka šetřím kalorie. Když se pak převlíkáme do nepropocenýho oblečení, všímám si, že Vojta není jen porce chlapa, ale přímo nukleární hovado. Meziřečí se dozvídám, že je mistr světa v nejtěžší váhové kategorii v také-wondu. Zpytuji svědomí a v duchu se omlouvám Jardovi. Pak se ještě dozvídám, že Roman trénuje na hawajského iron-mana, Tomáš s Lukášem běhají ultramaratony a jsem svědkem dialogů typu: „*Příští týden je brněnská šestka, nejdeš? Nemůžu, mám pražskou stovku.*“ Abyste byly v obraze – brněnská šestka je šest hodin plavání v kuse, pražská stovka je pak běh na sto kilometrů...

Než jdeme zase cvičit, Mirek nám rozdá texty, které budeme hrát při pauzách mezi cvičením. Jsou to scénky z Červeného trpaslíka, Přátel nebo Blackova knihupectví. S radostí zjišťuju, že máme skoro stejnej smysl pro humor a že můžu být týmu taky něčím ku prospěchu – občas totiž ochotničím v divadle. To jsou ale velmi krátké chvíle, jinak dřeme. Běháme, děláme trakaře na tisíc způsobů, plazíme se na milion způsobů. Po jednom běhu se máme opřít o zed' a jít do stojky na rukou, bez opírání hlavy. Na minutu. Doběhl jsem poslední (jak jinak) a tak jsem neměl čas se ani pořádně nadechnout a už jdu do stojky. Asi po čtyřiceti vteřinách se mi ruce rozvibrují tak, že i Mirek má strach, aby se mi něco nestalo a stojku ukončuje dřív. Já si ale v tu chvíli přál, aby mi ty ruce ruply. Nikdo by nemohl říct, že jsem to vzdal a až do konce života bych Hance připomínal, že mě zmrzčila. Žel, nestalo se a jakmile jsem popadl dech, už jsem tu minutovou stojku taky zvládl. Byly tuším tři v řadě.

Před obědem (sobota 10:51) mi přichází od Hanýžky MMSka – fotka mého syna, jak drží ponožky, co mi přišli poštou s textem „*Kuliš pro Tebe něco má :)*“ Až z oběda odepisuju (sobota 12:19): „*Krásný, děkuju. Nevim co tu dělám, je to tu samej ultramartonec, iron man, mistr světa, Evropy... Jsem fyzicky někde úplně jinde, klepu se po celem těle i když sedim a to pojedeme zase až do půlnoci. Snad to přežiju. Pořád nevím co si tady o tom myslet... Na to mě Hanýžka morálně podpoří (sobota 12:34): „To mě mrzí: / moje chyba. Přijef domů. Dokončení za cenu úplného zničení nemá smysl. Měla jsem si to víc nastudovat. Dej moji klasiku a vymluv se na Arnošta :)*“ Nějak nemám sílu odpovědět.

Po obědě vybíháme ven. Hodně běháme, hlavně krátké sprinty. Pak nás Mirek zavede na nějaké pole, kde vláčíme pneumatiky od traktorů. Jsou obrovské a plné zmrzlé vody, takže je musí zvedat vždy dva lidi. Navíc jsem přiběhl poslední a tak zůstali na místě ty největší a nejtěžší. Přidávám se k dalším dvěma loudům – Silvě a Kájovi. Zase nestačím zírat. Oba jsou o dobrých dvacet kilo lehčí než já, ale Kája se nepřestává usmívat, když to kolo rveme jako blázni. A Silva si nic neodpustí. Bylo by hrozně snadný říct: „*Sorry kluci, ale tohle je chlapská práce,*“ ale tahle holka je buldok. Padáme na hubu, ale nějak se dokodrcáme k ostatním, kteří ale neodpočívají a nečekají na nás – plazí se po zemi tu jako krokodýl, tu jako tygr. Z pole se vracíme kačeří chůzí. Můžeme přestat, ale nesmíme se zvednout ze dřepu. Stehna mi hoří, dojdu poslední, ale dojdu. To nejhorší mě ale teprve čeká. Až teď si všimnu, že před tělocvičnou jsou nějaké prolejačky. Ostatní už na nich cvičí. Dozvídám se, že jde o hříště pro požární sport. Zároveň s tím se tedy dozvídám i to, že existuje něco jako požární sport. Mirek nám dá každému stejnou porci cviků, kterou musíme zvládnout, než můžeme do tělocvičny na svačinu. Kliky, dřepy, vzpírání, přejít kladku jen po rukou a nejhorší ze všeho – dvacetkrát překonat dřevěnou stěnu. Roman je určitě o hlavu menší než já a přes stěnu letí, jak kdyby byl dostihový kůň. Pak mi řekne, že byl útočník. V požárním sportu. No a Jarda přes zed'

v podstatě běží. Jak kdyby tam nebyla. Vypadá to neskutečně snadně. Jarda totiž dělal spoustu let parcour. Doprdle, to tu musí mít každý nějakou superschopnost? Připadám si jako skaut na tréninku Avengers. Rozebíhám se proti zdi a s vypětím všech sil se přes ni dostávám. Samozřejmě mám problém dostat se také dolů. Vidím, že kromě toho, že kluci jsou na tom fyzicky o dost líp, taky to prostě umí. Mají grif a stěnu překonají s mnohem menší námahou než já. Ostatní cviky nějak dám, ale ostatní jsou už dávno v tělocvičně, když se mě Mirek ptá, kolikrát už jsem zed' „dal“. V tu chvíli si uvědomím, že mi to vlastně nikdo nepočítá a můžu s klidem zalhat. Jsem přece úplně mrtvej a tak by to ani nebyla lež, ale normální pudová obrana. „*Třináctkrát, ještě sedm,*“ řeknu popravdě a jsem na sebe po dlouhé době opravdu hrdý. Tohle byl pro mne další hodně silný moment tohoto soustředění. „*Tak ještě dvakrát a pak to doskáčeš tady,*“ ukáže Mirek na zídku s oknem, na které asi trénují děti. To už bylo snadné a já mohl brzy za ostatními do tělocvičny. Ti si při čekání na mne mohli aspoň trochu odpočinout. Já jsem jen rychle něco zhltl, převlíkl se a šlo se zase makat.

Začínáme s mlácením do tlap. Mirek nás točí v dvojicích tak jak se mu zachce. Modlím se, aby na mne nevyšel Vojta, protože sotva stojím. Když na mne vyjde Silva, gratuluju si, že si aspoň trochu odpočinu – mlátit holku, to půjde samo. Jakmile si Silva stoupne do boxerského postoje a podívá se za mě, málem to se mnou šlehne. Hanka mě se poslala, že se tu naučím boxovat a zatím to vypadá tak, že všichni ostatní už boxovat umí a já tu dostanu po čuni i od holky. Naštěstí už jsem pochytil aspoň něco a vím, že když jsem vyšší, mám pravděpodobně delší ruce a tak si Silvu můžu držet od těla. Ale neodpočinu si. Mám ale štěstí, Vojta na mne nevyšel. Vyloženě odpočinková záležitost je pak cvik, kdy jeden couvá přes tělocvičnu, zatímco ho druhý mlátí do břicha. Paráda. Nejsme ale blázni, nikdo neví, jak kdo na tom je a rány do břicha jsou spíš o tom, aby ten druhý vůbec zatnul. I to totiž bolí. Ale jak jsem říkal, máme tu mezi sebou jedno nukleární hovado. Vyšel na mne Vojta. Když do něj tluču, pořád je mu to málo. Ne že bych si myslel, že mu můžu nějak ublížit, ale přeci jen se mi ho nechce mlátit naplno. O to spíš, že až dojdeme na konec tělocvičny, naše role se vystřídají. A stalo se, Vojta mě samozřejmě šetří, ale jen v jeho měřítku. „*Zatni. Zatni, dyť Tě prorážim. Tak zatni!*“ A já zjišťuju, že nemůžu a tak kupuju ránu za ranou jako nákupní taška. Pak je konečně pauza a večere. Mirek pro nás má ještě odměnu – můžeme se jít osprchovat. Sprcha není v objektu, tak se jdeme projít. Myslím, že nikoho nepřekvapilo, že Mirek nám v jednom areálu dohodl nejen sprchu, ale také to, že vypnout teplou vodu...

Hanýžka mi posílá fotku Arnošta (sobota 18:25): „*Arnošt ostříhán. Jak je na bojišti?*“ Arnošt vypadá hrozně, ale stejně mě to dojde. Odepisuju: „*Bože ten je krásnej. Odpolední trénink byl šilenej. Nevím, jak zvládnou ten večerní. Teď jsme měli sprchu, jak jinak- ledovou. Ale hlavně že necvičíme.*“

Než jsme šli do sprchy, pustil nám Mirek krátké audio drama a zadal nám další úkol – v týmech udělat podobnou nahrávku. Vzal jsem si za úkol vymyslet zápletku a po návratu do tělocvičny jsme to nahráli. A bylo to skvělý! Na tenhle úkol se k nám přidala pomocnice Míša a všichni byly výborný. Nikdo se neostýchal, každéj do toho dal všechno a hlavně Romanův náčelník lidožroutů byl famózní. Dodnes si tu nahrávku rád pouštím a chlubím se jí.

Na závěr dne nám Mirek chtěl dát něco lehčího a tak děláme různé kotrmelce, skoky, přemety apod. V jednu chvíli si všimnu, že na zíněnce je nějaký brouk. Bez přemýšlení ho vezmu a běžím s ním ven, aby ho někdo při skocích nezalehl. Až když se vrátím, vzpomenu si na pravidlo. Opustíš tělocvičnu bez povolení – 100 kliků. Mirek celou akci s broukem pozoroval. Všiml jsem si, že chvíli zaváhal, ale pak to beze slova přešel. Je to přeci jen člověk. Jarda je ve svém živlu a skáče jako kamzík, ale mě se najednou začíná motat hlava. Chce se mi brečet, vzracet a spát, ale to mám od začátku. Jenže teď se mi navíc všechno točí. Cítím se hůř, než když se mi dopoledne rozklepali ruce u stojky. Začínám se opravdu bát, protože skákat přes překážky do kotoulu, mi v tuhle chvíli přijde o hlavu. Je mi čím dál hůř. Když Mirek

o půlnoci řekne, že máme volno na děláni bobříků, jdu za ním s tím, že bych si radši šel lehnout. Vidím na něm, že se mu nechce, ale přeci jen mi to dovolí.

Vždycky spím na boku, ale teď potřebuju ležet na zádech. Jen chvíli, než se mi přestane točit hlava. Bolí mě celý tělo a je hrozně příjemný se natáhnout a nechat zapadnout každý sval, kam patří. Usínám.

Ráno s hrůzou zjišťuji, že jsem usnul na zádech a teď nejsem schopen se překulit na bok. Břicho mám jako ze střepů, ramena mě pálí jako čert a hrudník bych radši neměl. Nakonec se došoupu ke kraji tělocvičny, kde jsou ribstole. Nejdřív se otočím na bok a pak se po ribstolech drápu na nohy. Stojím, ale už mám stát venku. Máme krátkou rozcvičku a pak nám Mirek říká, co nám přichystal na ráno. „*Poběžíte ve dvojicích 10 km do sousední vesnice. Tam dáte každý 100 kliků a 100 dřepů, hodíte si parťáka na záda a vyjdete s ním ten kopec, co bude před váma. Pak se vrátíte, prohodíte a až s váma ten druhý vyjde kopec, můžete běžet zpátky.*“ Mrkneme na sebe se Silvou. Je mi jasný, že nikoho jinýho na zádech nevynesu. Tentokrát nám ale dvojice určuje Mirek a já jdu s Jardou, kterej je těžkej jako kráva. Váží stejně jako já... Poté co mým tempem (tedy v podstatě krokem) uběhneme prvních 10 km za neustálého povzbuzování ostatních (díky děcka!), si lehám do kliku. Nevěřím, že budu schopen udělat jeden jediný. Třetí zásadní moment mého soustředění – jde to. Udělám všech 100 jako chlap, i když v sériích po deseti a nakonec po sedmi. Jarda vystřelil svou stovku nadvakrát a ani se nezadýchal. Čumim. Pak vysvětluje, že pro něj kliky nejsou tak hrozné a že když hned na začátku soustředění řekl po klicích na kloubech: „*Kurva to bylo těžký,*“ a musel dělat sto kliků (a všichni ostatní s ním, protože tady platí kolektivní vina), nějak to zvládl. „*Až když jsem se pak šel napít a dostali jsme další kilo, to už bylo hustý.*“ Takhle to vypadá, když někdo nezná pravidla. A proto jsem byl přivítán tou gardou kliků – abych si to vyžral stejně jako ostatní. No nic, je čas skočit Jardovi na záda. Po těch klicích mi dělá pekelný problém udržet se na něm a s chůzí do kopce mám možná větší problémy než Jarda. Do doby, než se vystřídáme. Po dřepch a běhu mě nohy už nefungují a Jardu si samozřejmě musím pořád přidržovat rukama. Cesta do kopce je očištec. Po ní už říkám Jardovi, ať běží a nečeká na mě, protože mi je jasné, že ostatní můžou v cíli odpočívat. Běžím svým pomalým tempem, ale běžím. Trochu mě píchá koleno, ale teď už nechci skončit. Nevěděl jsem, že to zdaleka nejhorší mě teprve čeká.

Zase dobíhám poslední, rychle se nasnídám a jdu si pro finále. Kliky na tisíc způsobů, dřepy, běhání. Pořád do kola, v těžším a těžším provedení. Nemyslím na nic jiného, než na konec. Protrpím si každou minutu, každý cvik. Nakonec bereme do ruky kilové činky a boxujeme s nimi do vzduchu. To všechno v době, kdy mi dělá problém vůbec zvednout ruce. Mirek celou dobu cvičí s námi, celou dobu předvádí cviky v nejtěžší variantě a u toho se usmívá. A to je na tom snad to nejhorší. Že víte, že to jde. Že po vás nechce nemožné. Přichází úplné finále. Mirek nám říká, že pokud do následujících tří minut nedáme všechno, po obědě si zopakujeme celý dopolední trénink. Budeme tři minuty vši silou, nejvyšším tempem jakého jsme schopni, bušit do tlap. Ale já kurva nemůžu zvednout ruce! Mirek nám určuje dvojice. A mě dává Vojtu. Loučím se se životem a začínám flouct do tlap. Vojtovi se zdá každá rána slabá a pořád mě hecuje. Moje tělo už v podstatě funguje bez mého vědomí. Jsem někde jinde a dívám se, jak mi ruce vystřelují do tlap. Konečně. Moje tři minuty uplynuly. A v tu ránu jsem zpátky na Zemi. Protože teď se role vymění a bušit bude Vojta. V tuhle chvíli se naplno projeví moje přirozená genialita podpořená pudem sebezáchovy. Zeptám se totiž Vojty, jak mám vlastně ty tlapy správně držet. To mi zachránilo život, nebo aspoň pár žeber. Když do mě Vojta poprvé řízne, je to jako když kopne kůň. A to na mě má tři minuty. Nemám skoro ani čas se nadechnout, jak rychle do mě Vojta mlátí. V tom přílité Mirek a začne ho ještě hecovat. „*Dělej! Zaber! Vodraž ho!*“ řve na něj. Při posledním povelu se Vojta rozeběhne a do velké tlapy mne nabere ramenem. Letím tak dva metry vzduchem. A když přistanu, zakřičí Mirek „*a ještě třikrát!*“ Další rána jako z děla. „*Ok Viktore, seber se. Při fotbale jsi vyhrál každěj souboj, tak se zapři,*“ říkám si. Sbíráám poslední zbytky energie a stavím se, jak nejpevněji

mohu. Vojta si toho asi nevšiml, protože jsem letěl úplně stejně. Ještě chvíli jsem bojoval o život, když v tom se konečně ozvalo to, na co jsem poslední dva dny čekal. „Konec! Konec!“ Ruce mi samy klesly téměř současně, když bylo slyšet první K. Vojta ale asi neslyšel. Tak se ponořil do výkonu, že nic jiného nevnímal. Kurva, kurva, kurva. Jestli mě trefí bez té tlapy, tak jsem fakt mrtvej! „Konec!!!“ řvu na něj a utíkám pryč. Naštěstí mě netrefil.

Okamžitě si klekám a dlaněma si přikrývám oči. Do očí se mi derou slzy a já si jen říkám: „Nebřeč! Nebřeč!“ Naštěstí se Sivla rozpláče dřív. Ten pocit, který jsem zažíval, byl nepopsatelný. Dívám se na mobil (SMS z neděle 10:34): *Fotka Arnošta v kočáru „Zkouška kočáru. Jak je?“*

Jdu na oběd, který jím bez použití rukou. Stejně tak Vojta, který se upřímně diví, že jsem přežil. „*Jak jsi se sem vůbec dostal?*“ ptá se. „*Dostal jsem to jako dárek k Vánocům.*“ Odpovím po pravdě. „*Cože? Ty vole a od koho?*“ vyprskne. „*Od mojí slečny.*“ „*Ty krávo no tu bych chtěl mít doma,*“ směje se hurónsky.

Další události vyplývají z výměny SMSek:

V (neděle 12:41): „*Konec, jdeme na oběd, úklid a jízda směr Brno. Když zahlásil konec, vyhrkly mi slzy. Nemužu zvednou ruce, ohnout se a když si lehnu tak se zvednout ani otočit. Všechno mě bolí a vím, že ráno to bude ještě horší. Cestu domů si ani neumím představit. Hrozně mě bolíruce, ramena a hrudník.*“

H (neděle 12:45): „*Miluju Tě! Budu chápat, když nebudeš chtít slavit Vánoce, narozeniny ani svátky, aby Ti nikdo nemohldát tak debilní dárky. Je něco, čím bych Ti mohle zvednout doma náladu?*“

V (neděle 12:48): „*Bud' trpělivá, potřebuju se nejdřív umýt a vyspat, než budu schopnej se o tom normálně bavit a nechci na Tebe být zbytečně hnusnej. Víím, že si to myslela dobře. Miluju Tě!*“

Na cestě zpátky jsem nebyl schopnej zvednout bágel, smrděl jsem jako prase a lokomotiva měla poruchu a museli jí vyměnit. Hanýžka mě ale přivítala do bytu, který nikdy nebyl tak naklizený. Byla uvařená večeře a měl jsem nachystané všechno, abych mohl jít rovnou spát. Druhý den jsem sice nedosáhl na žiletku a nemohl se oholit a v práci jsem hrdiček s čajem musel zvedat oběma rukama, ale co už. Přežil jsem Miroslav a to může říct jen málokdo. Zpětně mi dochází spousta věcí, jako třeba, že pravidla měla smysl (tak třeba Mirek ví, co se bude cvičit a kdyby se každý napil, kdy se mu zachce, tak se taky za chvíli všichni pozvracíme...). Jak moc mi lidí, který jsem tam potkal, uvízli v paměti i srdci. A že jsem zažil něco úžasného, o čem budu vyprávět do konce života. Je zbytečné, snažit se to přiblížit lidem, kteří to nezažili, protože abyste to pochopili, musíte si to KURVA zasloužit.